

Skandinaviens Stjerne

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 17

1. September 1909

58. Aargang

To af samme Slags.

Josephiter og Presbyterianere forene sig om at bagtale Folket i Utah.
(Fra Utah Independent — et ikke-mormonist Blad.)

Introduktion — Hvad vi kende om Josephiterne — En presbyterianisk Traktat — Josephiterne taler nedsettende om Profeten Joseph — De meget omtalte Revolvere — Historien om Nebo — Lad os forestille os en Sag.

Ethvert religiøst Parti, som forsøgter Lærdomsprincipper, der kunne gjøre Menneskeflægten bedre og lykkeligere her paa Jordens, vil altid finde en varm Ven i „Utah Independent“; men religiøse Sekter, som aldrig praktisere deres egne Lærdomme, men stadig søger at nedrive og skade andre religiøse Samfund, ere Gjenstand for vor Foragt og ville blive bekæmpede i dette Blad.

Josephit-Mormonen synes at være en gnaven, indskrænket og bigot Knurrepotte. Han prædiker ikke sit eget Evangelium, hvis han i det Hele taget har noget, men han udskjælder og nedsetter andre Sekter og Partier. Hans største Fornøjelse er at bagtale Utah-Mormonerne og Staten Utah. Dette Blads Redaktør har lyttet til adskillige Josephit-prædikanter baade i Utah og andre Stater, men har endnu aldrig hørt nogen af dem prædike Evangeliet eller set nogen af dem gjøre sig Umage for at faa Mennesker til at leve et højere og bedre Liv; derimod har jeg altid hørt dem tale om Polygami, eller de har argumenteret angaaende Joseph Smiths retmæssige Efterfølger. Der findes flere Josephitmissionærer i Utah i Dag; de gjøre sig mest bekendte ved deres fornærmelige og overmodige Talemaader og Dretunderi og ved de Hjender,

de stadig forstaa at stabe sig, men aldrig ved deres inspirerede Ord eller deres Broderkjærlighed eller ved de Prostelyter, de føge at vinde. En Josephit vil gaa en længere Vej for at disputere og fortrædige en Utah-Mormon, end han vil gaa for at administrere til de Syge eller for at vinde en Tilhænger. En Josephit vil forene sig med hvem som helst eller med hvad som helst, naar han derved tror at kunne ned sætte Utah. Men Josephiterne tro ligesom Utah-Mormonerne, at Joseph Smith var en sand Guds Profet og en inspireret Abenbarer til Menneskene i de sidste Dage. Hvis Josephiterne dersor selv vare oprigtige, sande og ærlige i denne Tro, vilde de bekæmpe enhver Person eller Sekt, som tillod sig at tale ned sættende om deres Profet, og de vilde i det Mindste være Ven med Enhver, som ærede ham ved at tale godt og hæderligt om ham.

Fra en lille Bog, indeholdende et illustreret Foredrag, kaldet: „Mormoniismen en Despotisme i Republikken“, og som er udgivet af den presbyterianiske Hjemmemission, ville vi citere Følgende: „Naar vi nævne Mormonismen, indført i Verden ved Joseph Smith, saa spørge vi naturlig, hvem han var, og hvad han var. Hvorledes var hans Karakter? Hvem var hans Forfædre? Svaret er: Hans Moder var en Spaa-kvinde, og hans Fader var en Drømmer. Blandt Omgivelserne blev den hele Familie betragtet som Dagdrivere, Fantaster, Drankere og navnlig meget tilbøjelige til at lyve. Dette er Ting, som ere beviste, og som dersor ikke kunne modbevises. Joseph dannede ingen Undtagelse; han var som de andre. Som ung Mand kunde han med den mest ærlige Mine fortælle de haandgribeligste Usandheder og de frækkeste Urimeligheder. Han besad en fænomenal Evne til med nedrig Snuhed at planlægge Bedrag og Skuffelser.“

Men til Trods for, at Josephiterne ogsaa rammes af disse grove Beskyldninger, der ere udspregte overalt af Presbyterianerne, sluttede disse to Sekter sig dog sammen i Washington D. C. for ved fælles Bestræbelser at føge at berøve Senator Smoot Sæde i Kongressen. Josephit- og Presbyterianprædikanter arbejdede sammen i Shenandoah, Iowa, for at fremstaffe Protester mod Senator Smoot. „Utah Independence“'s Redaktør tror, at dersom Judas Iscariot, Marcus Brutus og Benedict Arnold kunde staa op af deres Grave for at organisere et Anti-Utah- og Anti-Mormon-Korstog, vilde de finde Josephit- og Presbyterianprædikanter parate til at applaudere dem og til at vise dem Hæder. I „Saints Herald“, et Josephit-Blad for 31. Marts d. A., findes der en lang Anti-Utah-Prohibitions Artikel af J. F. Curtis, Provo, Utah, hvori der siges, at eftersom J. C. M. J. Apothek i Salt Lake City og Smoot & Co. Apothek i Provo selge Spirituosa, vilde Statens lovgivende Forsamling ved dens sidste Sammenkomst ikke vedtage Love imod Drikkeondet. Den hele Artikel er kun skrevet for at bedrage Folk og forårsage Utah Skade.

Josephiterne have et Tidsskrift, som kaldes „Autumn Leaves“ og udgives i Lamoni, samme Sted, hvor „Saints Herald“ udkommer. I Aprilheftet for i Aar findes der en længere Artikel af afdøde G. C. Brand, som i 1878—79 var Methodistmissionær i Nephi, Utah. Han blev senere Josephit-Eldste. Brands Historie er meget „thynd“; men den er fornøjelig; han forsøger at stjæle en vis Gejstlig, Duncan Mc Millans „Torden“ ved at anvende samme Historie paa sig selv, som nævnte Mc Millan beretter om i en Pamflet, kaldet: „Presbyterian Missions in Utah“, og hvori han spillede Hovedrollen. Det synes af denne Historie at fremgaa, at de Begge satte større Lid til en starpladt Revolver end til den Gud, som de sagde sig at tjene; thi de bar hver en Sex-Skyder i Bæltet, og de fremviste Revolveren, medens de prædikede, for at skaffe sig Respekt hos deres Tilhørere. Den Enne hørte en Nat, at Ruslegardinerne råslede i Binduet, og den Andre hørte Noget bevæge sig udenfor; Begge vare de overbeviste om, at det var Nogen, som havde til Hensigt at myrde dem; men deres paalidelige Skydevaaben frelste dem. Pastor Mc Millans Mareridt fandt Sted i Mt. Pleasant, medens Eldste Brands Bebernød-Drøm plagede ham i Nephi.

Uanset alle de mirakuløse Frelsetilsælde af Sekt-Missionærer i Utah, om hvilke Presbyterian-Traktater have meldt, og de blodstivnende Historier, der ere fortalte af Præstemændene Duncan Mc Millan, Campbell, Jean Loba, Hans Peter Freece og Brand samt Mrs. Mary Devore og Andre, findes der ikke en eneste kristen Missionær, som i nogen Maade er blevet fornærmet hverken af Mormoner eller Andre i Utah; thi selv et ret godt Trakttement af en Svøbe vilde kun have været en meget usfuldkommen Straf for alle de Løgne, som disse Prædikanter have udspredt, og for den Skade, de derved have forårsaget i Utah.

Hvilken stem By Nephi maa have været i 1879! Det før nævnte Tidsskrift meddeler nemlig paa Side 11, at Mormonerne forsøgte mindst 2 Gange at sætte Ild paa Presbyteriankirken, og deres onde Hensigt var lige ved at lykkes, men betimelig hjælp frelste Bygningen, saa Skaden kun beløb sig til nogle Hundrede Dollars.

I et andet Missionsskrift, som Presbyterianerne nu udspredt i de østlige Stater, findes følgende interessante Oplysning: „Nephi er en By, som ligger lige ved Mount Nebo (Nebo Bjerg). Dette er et ret anseligt Bjerg og en Monark blandt Bjerger i det sydlige Utah. Om dette Bjerg lærer Mormonfolket, som mest bestaar af uvidende Udlændinge, at det er det samme Nebo Bjerg, fra hvilket Moses skuede ind i det forjættede Land, og hvor han døde og blev begravet ved Guds Engle.“ At saakaldte Kristne kunne prædike og publicere slikt Tøjeri. Og kun for at skade Landet og Folket! Dr. Baden og andre Presbyterian-præster veed godt, at Tusinder af disse Skrifter udspredes for at skade

Utah, men de aabne ikke deres Mund for at protestere derimod, medens deres Taushed taler højt for, at de sanktionere Skrifternes Indhold.

Lad os tænke os, at der i Utah findes Tusinder af Jøder, Mormoner, Romersk-Katholiske o. m. fl., som ikke tilhøre noget Kirkesamfund. Sæt nu, at alle disse søgte at skade de ortodoxe Kirkesamfund i Utah paa samme Maade, som Josephiter og Presbyterianere søger at skade Utah og Mormonerne. Sæt, at disse Mennesker enkeltvis eller samlede vilde meddele i Traktater og i deres Blade, at en kristen Prædikant i Salt Lake City havde voldtaget og myrdet 2 Piger og derefter brændt Legemerne i Opvarmningsapparatet i den Kirke, hvor han prædikede; at en anden Prædikant var uitugtig, en tredie en Falsknér, en fjerde en Plagiat og en femte en Bedrager, og give omstændelig Beskrivelse af disse Forbrydelsers Enkeltheder.^{*)} Hvilket Hyl vilde der da ikke opstå fra den ministerielle Forening! Præsterne vilde Alle som Gen sige: „Vi ere ikke ansvarlige for Individeters Handlinger og for uguadelige Prædikanters Optræden i vort Samfund.“ For nogle Aar tilbage udspredte Methodister og Baptister lignende Anti-Mormonliteratur, men de opdagede snart, at det skadde dem selv mere end Utah og Mormonerne, hvorför de standfæde dermed. Den eneste religiøse Organisation, der i Dag som et Hele udspredet saadanne Skandalekskrifter mod Mormonerne, er Presbyterianere og Josephiter. De arbejde Haand i Haand og ere gode Fæller og Brødre, saalænge det gælder om at bagtale Folket i Utah.

En mindenværdig og betydningsfuld Rejse. Af Præsident Charles W. Penrose i Millennial Star.

„Millennial Star“'s Læsere have i de forløbne Uger set lidt angaaende det Selskab, der forlod Liverpool den 1. Juli for at besøge fremmede Lande i det sidste Dages Værks Interesse. Jeg har tidligere været mange Steder i Danmark, Norge, Sverige, Tyskland og Holland; men Steder højere mod Nord ere aldrig tidligere besøgte af nogen af Kirkens General-Autoriteter. Ingen hverken af Fortidens eller Nætidens Apostler have, saa vidt Historien beretter, været nordensfor Polarcirklen

^{*)} Bladet sigter hermed til virkelige Forbrydelser, der udførtes af ansatte og lønnede Præster, som vare komne til Utah for at omvende Mormonfolket. Methodistpræst Herman er den, som udøvede den affælelige Forbrydelse mod de 2 Piger i den skandinaviske Methodistkirke i Salt Lake City, og som i de sidste 11 Aar har undgaaet Øvrighedens Efterstræbelsel. Methodistmenigheden i Salt Lake City har nedrevet den Bygning, hvor Udaaden fandt Sted, og opført en ny i Stedet for saa meget som muligt at vise sin Indignation og for at udslette Alt, hvad der kunde minde om den frygtelige Daad, for hvilken Ansvarret ene og alene falder paa Uhøret selv.

for at prædike til Indvaanerne der; Trondhjem antages at være den nordligste By, hvor de ere komme. Denne Rejse derimod bragte os med Dampskib 1400 engl. Mil længere mod Nord, og Møder afholdtes i Midnatssolens Land, hvor Evangeliet blev prædiket til store Skarer af Frenmede, som lyttede med største Opmerksomhed og dybeste Andagt til, hvad saa usædvanlige Frenmede havde at sige.

Vore Eldster, som virke i disse fjærnt liggende Regioner, blev ogsaa storlig opmuntrie ved vor Nærværelse. Paa den hele Rejse i de mange forskellige Byer, som besøgtes, blev der ikke udvist den svageste Opposition eller Uthøflighed mod vort Selskab. Indbyggerne var vel-klaedte, høflige, fredelige og af et godt Udseende, og om de end ikke vare overmaade velstaende, var der dog ikke den Fattigdom og Mangel at se som i de tætbefolkede Distrikter længere mod Syd. Sommertiden der varer ikke længere end 4 Maaneder, i hvilken Tid der slet ikke er Nat; derfor benytte mange af Byernes bedrestillede Borgere sig af den Tid til at besøge Venner, som bo paa de mange spredte Øer ved de nordlige Kyster. Øernes spredte Beliggenhed besværliggjør Eldsternes Arbejde betydeligt, saa at det er vanskeligt at samle en Tilmørtelse til et Møde. Ikke dest mindre fortsætte de deres Virken og synes at føle sig glade og veltilsfredse ved, saalænge det forlanges af dem, at bringe det frelsende Evangelium til Beboerne paa disse utallige Øer, der kun kunne naaes i høstaaende. Dette bliver et baade farefuldt og besværligt Arbejde, navnlig i den mørke Vintertid, der varer i 8 til 9 Maaneder, med heftige Storme og haard Polarkulde. Sjælden træffe de sammen med andre Missionærer, og Konferencepræsidenten fra Trondhjem, som præsiderer over det hele udstrakte Nord, kan kun besøge dem en Gang i Aarets Løb. Men disse ungdommelige Herrens Tjenere ere utrættelige i at udbrede vore Skrifter og Bøger og i at bære deres Bidnesbyrd til Menneskene i de Distrikter, der ere anviste dem som Virkesfelt, og de ere opmændede ved Landen af deres Kald og ved Overbevisningen om, at de ere bestjæltigede i deres Herres Tjeneste. De ere i Besiddelse af den samme Tro, Tillid og Glæde som deres Medbrødre, der arbejde i de Lande, hvor man kan rejse og bevæge sig med alle Nutidens moderne Bekvemmeligheder. Det Mod og den U forsaglighed, som besjæle disse hengivne og nidkjære Missionærer, saa vidt adsprede og saa langt borte fra Trofæsser, er i Sandhed beundringsværdig og kan ikke mindst end vække den dybeste Baafjønnelse hos Enhver, som har om end kun lidt Forstaelse af deres Kjærlighedsarbejde.

Paa Rejsen Nordover varer Bejrsforholdene ugunstige med Hensyn til at se Midnatssolen; dog havde vi to Gange den herlige Bejligthed mellem Kl. 10—11 om Aftenen at se Dagens Dronning komme frem fra sit Skjulested bag de tunge Skytæpper og med sin Straaleglands bløende Bestuerens Øjne. Dens Straaler brød frem fra dens glødende Overflade

i alle Retninger og farvede Himmel som en eneste sammenhængende Masse af smeltet Guld; snart svøbte den sig igjen i sin Mantel af Sort og tabte sig for Beskuerens Blik; men af Grindringen vil den aldrig udsllettes. Dens Reflex paa den vestlige Himmel malede et Billede, som ingen Pen kan beskrive og ingen Malers Pensel gjengive; en saadan Solnedgang — om den kan kaldes saaledes — kan aldrig iagttages i de sydlige Regioner, og Jagttagerens Pen kan ikke give den Kolorit.

Og dog kan dette Syn ikke maale sig med det, vort Selskab iagttag efter vort store Møde i Vardø, da vi ombord paa „Erling Jarl“ paa-begyndte vor Tilbagerejse Kl. 11 Aften den 23. Juli. Himmel var da ren og klar og ikke en Sky i Sigte. Hele Himmel var lys som midt paa Dagen, medens den gamle, mægtige Sol stod paa det laveste Punkt i sin Dagsrejse. Tænk! Det var Midnat, og den skinnede med Middagens Fylde og Glæds. Den sank end ikke helt ned til Horizonten, men forgyldte med sit Skin Havet og oplyste Høsten overalt. Selskabet sad paa Dækket og iagttag med stille Højtidelighed og dyb Erefrygt, hvorledes den sagte naaede det laveste Punkt Kl. 1, hvorefter den igjen i sin Glæde og Majestæt begyndte sin Morgenvandring omkring Jorden.

Et saadant Syn kan aldrig, nej aldrig forglemmes, og det hele Selskab følte, at dette Syn var vel værd Besværighederne ved en lang Rejse. Med Taknemlighed og Pris til Himmels og Jordens Skaber, alle gode Gavers Giver, vor evige Fader, som havde aabnet Vejen for sit Ords Forkyndelse til sine Børn saa langt mod Nord, begav Enhver sig til Rio uden at behøve kunstigt Lys, men i Stedet trækte Gardinet for Binduet for at udestænge Midnatsholens Middagslys.

Det var interessant at tænke paa, at Folket kunde gaa i Gaderne og nyde Udendørs-Behageligheder i fuldt Dagslys i Døgnets 24 Timer. Men til Gjengjeld kommer der saa 9 Maaneder med fuldstændig Mørke og med barsk Vinterkulde, Frost og Storme! Føraar kjendes ikke der. Lad hvo, som ønsker det, vælge Midnatsholens Land til sit Hjem, men de Besøgende foretrak at bo i Lande, hvor Solens Besøg ere mere lige-ligt fordelte, og hvor der ikke de 8 eller 9 Maaneder om Året hersker vedholdende Nat.

I alle de Møder, som vi afholdt paa vor Rejse, i Aarhus, Aalborg, Kristiania, Bergen, Trondhjem, Tromsø, Vardø, Narvik, Stockholm, København, Berlin, Hamburg, Holland og London, var den levende Guds Aaland til Stede. Hvorsomhelst man mødtes med en Hellig, fandt man den samme velsignede Broder- og Søsterkjærlighed, den samme Tro, den samme Gud, den samme Herre øret som vor Frelser og det samme Haab i vort Kald. Hvorsomhelst man mødtes med en Eldstede, viste den samme uegenyttige Opfrelse og Kjærlighed for Menskeheden sig at være fremherskende. Der findes intet Sidestykke hertil

i den hele, vide Verden. Det er altsammeen Bidnesbyrd om Jesu Kristi Kirkes Oprættelse paanly efter det gamle System og beviser Guddommeligheden af det store Sidste-Dages Værk, der spredes i disse saavel som i alle andre Egne af Jordnen. Evangeliet vil udgaa til alle Nationer, Stammer, Tungemaal og Folk, og det vil trænge sig ind i alle Dele af Kloden. Det vil samle de Udbalgte fra Jordens fire Hjørner. Det er et herligt Værk og et Under, og det vil overvinde enhver Modstand og Fjende. Det vil bortjage Bildfarelsens Mørke og bade hele Jordnen i Retsærdighedens Solsskin, der vil vedblive til evig Tid.

Det hele Selskab er fyldt med Taknemlighed mod alle gode Gavers Giver for hans beskyttende Baretægt over Land og Sø, saa at Alle ere naaede tilbage til deres respektive Arbejdsmarker — Præs. Lund og hans Familie til deres Hjem i det fjærne Vest, Præs. Jensen med Familie til København og jeg selv med Hustru til Liverpool for igjen at optage de mange Pligter i Missionens Tjeneste og med Glæde over at have føjet nye og sjældne Erfaringer til de mange før indvundne og for Lejligheden til at sprede Evangeliets Lys til nye Egne, atter villsige og rede til at fortsætte i Sandhedens herlige Sag, som vi veed er guddommelig.

Tankesprøg.

En Uge fyldt med Egennytte og en Sabbatsdag fyldt med religiøse Ceremonier vil skabe en god Fariseer, men en simpel Kristen. Der findes dem, der anse Søndagen som en Svamp, med hvilken man kan udflette Ugens Synder; men de forglemme, at Guds Alter staar fra Søndag til Søndag, og at den syvende Dag ikke er mere til Religion end de øvrige Ugens Dage. Den er til Hvile; alle syv Dage ere til Religion, men kun een til Hvile.

Beecher.

Det er ej Dogmer eller Kirke,
Som jeg vil løfte med mit Birke;
Thi begge saa sin første Dag,
Og dersor var det mulig vel,
De begge ser sin sidste Kvæld.
Alt skabt har jo et Finis bag,
Det sanger Meen af Møl og Orm
Og maa ifølge Lov og Norm
Af Vejen for en usødt Form.

Henrik Ibsen.

Onsdag den 1. September 1909.

Enock E. Christoffersen,

den nuværende Præsident for Bergens Konference, Norge, er født i Manti, Utah, den 16. Juni 1875, hvor han vokede op og modtog sin Uddannelse i Statens offentlige Skoler. 12 Aar gammel ordineredes

han til Diakon, og da han var 22 Aar, ordineredes han til Ældste. I 1899 indgik han Ægteskab med Gunnilla Christensen, flyttede samme Aar til Oregon og blev en af de første „Mormoner“, som bosatte sig i den Stat. Året efter, da Union Stav blev organiseret der, ordineredes han til Højpræst og bestykkedes til Medlem af Stavens Højraad; samtidig virkede han som Hjemmemissionær og tog aktiv Del i Nybyggerlivet, hvis praktiske Sider ikke vare fremmede for ham.

I 1907 modtog han kaldelse til at udføre en Mission til Skandinavien, og i Lydighed mod denne forlod han Salt Lake City den 1. Maj s. A. og ankom til København den 20. Maj. Han bestykkedes til at virke i Trondhjems Konference i Norge og blev først For-

stænder for Christiansfunds og senere for Narvik Grene. I Maj 1909 kaldtes han til at præsidere over Bergens Konference, og den 29. s. M. afløste han Ældste James B. Keller som Præsident, hvilken Stilling han nu beklæder med Hæder og Dyrktighed. Ved sin Venlighed og sit vindende Væsen har han samlet både de Hellige og Ældsterne om sig i sin Virkefreds, og han glæder sig i Haabet om en lys og haabefuld Fremtid for Evangeliets Sæd i den gamle historiske Handelsstad Bergen med de rige og historiske Bygder og Steder. 16 Missionærer virke nu i Konferencen, og forholdsvis ere flere Skrifter og Bøger blevne omdelte der end i nogen anden Konference i Missionen i de sidste Maaneder og nye Medlemmer tillagte ved Daab.

E. E. Christoffersen

Missionsnigheder.

Afløsning. 2Eldsterne Willard Steffensen og Rolf C. Wold ere høderligt løste fra at arbejde i Trondhjems Konference med tilladelse til at rejse hjem.

Besiddelse. 2Eldste Henry D. Paulsen er forflyttet fra Kristiania, hvor han virkede som Konferencesejretær, og den 4. August besiddet til at fungere som Missionssekretær i København.

Besøgende. Konferencepræs. Isaac A. Jensen fra Aalborg tilmeldt 2Eldste James A. Johnsen fra samme By have opholdt sig nogle Dage i Hovedstaden for at aflægge Besøg og for at tilse Forretninger vedrørende Missionen. Begge talte i vort Eftermiddagsmøde Søndag den 21. August.

Søren R. Nielsen, omrejsende 2Eldste i Aarhus Konference, har ogsaa opholdt sig en kort Tid i København og Omegn for at aflægge Besøg hos Slægtninge og Venner og byde dem Farvel, forinden han rejser hjem til Zion. Han talte i flere af Møderne her.

Afrejse. Missionspræs. Andrew Jensen med Familie afrejste herfra Onsdag den 18. August til Berlin, Paris og Rotterdam; derfra rejser Familien videre til England, medens Præs. Jensen vender tilbage hertil.

Fra Odense skriver 2Eldste Niels J. Larsen, at han den 14. Juli var Gjenstand for et Slags Politioversald, hvorved den tjenstivrig Politimand tog lidt for haardt paa ham, saa at han fandt sig foranlediget til at søge Lægehjælp. Vi lade 2Eldste Larsen selv fortælle: „Netop som jeg og min Medarbejder Crastus Christiansen var færdige med at uddele Skrifter i Pjemtedamsgaden i Odense, blev vi anholdte af en uniformeret og to civilklaedte Politibetjente, som i en brøsig Tone lode os forstaa, at vi anholdtes, fordi vi havde „fægtet“, og at vi uden videre havde at følge med til Politistationen. Jeg indvendte da, at der maatte foreligge en Fejtagelse, eftersom vi kun havde uddelt religiøse Smaaafritter gratis. Men her hjalp Intet; vi maatte følge med. Jeg oplyste nu, at vi var amerikanske Borgere, og fordréde at faa at vide, med hvilken Ret de berøvede os vor Frihed. Men idet den ene Betjent svarede, at det var ikke brugeligt her til Lands, greb han mig voldsomt i Armen og slungede mig fra Fortovet ud paa Gaden. Jeg protesterede mod denne brutale Behandling, idet jeg spurgte ham, om ogsaa Loven hjemlede ham Ret til at mishandle en fredelig og hæderlig Mand, som Intet havde forbrudt mod nogen af Landets Love. Men først da jeg betydede ham, at jeg vilde søge Beskyttelse hos den amerikanske Konsul, gav han Slip paa min Arm, der da smertede meget. Da vi ankom til Stationen, fordréde jeg atter at blive gjort bekjendt

med Aarsagen til vor Anholdelse og sik desangaaende den Oplysning, at en Mand i den Gade, hvor vi havde uddelt Skrifter, havde telefoneret til Stationen, at der var to Betlere, som hjemsigte Gaden. Jeg forklarede dem da videre, at vi var Missionærer; vi gik i vort fredelige Arbejde og betlede ikke, men uddelte gratis vores Bøger og Skrifter til Enhver, som vilde modtage dem; jeg kunde heller ikke tro, at vort Uldseende og vor Optreden var en saadan, at forstandige Folk kunde tage os for Betlere eller Bagabonder. Ogsaa her lod jeg mig forstaa med, at jeg vilde indanke min Sag for den amerikanske Konsul. De gave sig da i Færd med at udspørge os om forstjellige Ting for om muligt at fange os i Noget, der kunde retfærdiggjøre deres Handlinger. Især var det dem om at gjøre at faa at vide, om vi solgte Skrifterne for Penge, eller om vi uddelte dem gratis. Da jeg meddelte, at det sidste var Tilsældet, og tilbød dem selv et Par af de Skrifter, vi endnu havde tilovers, modtoge de dem og takkede. Vore Navne blevet derpaa nedskrevne, og med en Slags overmodig Undskyldning sagde de, at Politiet var nødt til at gjøre det, de havde gjort, eftersom Manden, der anmeldte os, selv havde udpeget os som Overtræderne. Da min Arm vedblev at smerte, henvendte jeg mig til en Lege, der tilsaa Skaden og gav mig en skriftlig Erklæring om, at jeg var voldeligt behandlet. Med denne gif jeg den næste Dag til Politistationen og forlangte en Undskyldning for det passerede; men det vilde de ikke indlade sig paa."

Senere have vi modtaget Underretning om, at Sagen blev grebet an med mere Alvor, og at den usforstandige Ordenshaandhæver paa Grund af sin Embedsiver blev suspenderet fra Tjenesten i 3 Uger. Men nu den „retfindige“ Kristen, som var Skyld i disse fredelige Mænds Anholdelse? Snakommene Tunger have villet forklare det derhen, at det var en af „Indre Missionens“ Medhjælpere, som satte Farcen i Scene. Hvilke af Nandens Frugter mon han regner den til?

Fra Narvik, Norge, sender Broder Emil Evensen en velskrevne Artikel om Præsidenterne Penroses og Jensens Besøg i det nordlige Norge og omtaler i varme Ord den Glæde, det vakte hos de Hellige der, som aldrig før havde haft Lejlighed til at se og høre saa højstaaende Embedsmænd i Kirken. Det havde ligeledes en god Indflydelse paa Mange, som første Gang i deres Liv havde haft Lejlighed til at høre „Mormonismen fremstillet af Mormoner“. At optage Artiklen vilde kun blive en Gjentagelse af, hvad vi allerede meddelte i sidste Nr. af Stjernen; vi nøjes derfor med at sige Br. Evensen Tak for Opmærksomheden.

Fra Hamar, Norge, skriver Eldsterne Joseph C. Christensen og Lester F. Nielsen: „Søndagen den 8. August afholdt vi et velbesøgt og vellykket Møde i Nygaard, Hamar Gren. Efter først at have uddelt

Traktater og Bøger fra Hus til Hus fandt vi et smukt og godt Sted, hvor vi talte til omrent 200 Mennesker, der lyttede med Opmærksomhed til vores Vidnesbyrd. Orden og venlige Føleller herskede, og flere opfordrede os til at gjentage vort Besøg, saa at vi følte os vel belønede for det Besøvær, vi havde haft med at forberede Mødet."

Missionen i Tyrkiet hævet. Paa Grund af Urolighederne i Tyrkiet og Armenien, hvor Myrderier mod de Kristne ville finde Sted i Lighed med, hvad der skete i 1897—98, har Kirkens Første Præsidentskab kaldet Præs. Wilsford Booth med Hustru og de i Missionen virkende Eldster derfra; de ville blive forflyttede til Athen i Grækenland, indtil Urolighederne ere ophørte. Præs. Anthon H. Lund var sendt paa en speciel Mission til Palestina i ovenfor nævnte Aar og fandt det den Gang nødvendigt at lade al videre Missionsvirksomhed fra vor Side standse. Dette viste sig senere at være et viist Skridt; thi blandt de frugtelige Myrderier, som den Gang udøvedes mod de Kristne, ramte ikke et eneste vore Tilhængere.

En storartet Reklame for Salt Lake City og Mormonfolket.

De nysankomne Blad fra Utah ere fyldte med Illustrationer og Beskrivelser af en storartet Sammenkomst af de gamle Veteranter fra Borgerkrigen i Amerika i 60erne. En saadan Sammenkomst finder Sted hvert Aar, men sjælden 2 Gange paa samme Sted, og det var første Gang i denne Organisations Historie, at det faldt i Salt Lake Citys Lod at bæres med de gamle Krigeres Nærværelse. Tildragelsen har stor Betydning for Utah og dets Indbyggere, baade fordi det viser Mormonfolkets patriotiske Land, og fordi Mormonernes sande Karakter som Borgere og som Kristne vil give sig tilkjende; Sandheden angaaende disse to Hovedpunkter hos Folket vil blive aabenbar for hver eneste Stat i hele Unionen, og den vil prædike højere, end mange Tusinde af vore Missionærer kunne gjøre det, selv om de gaa fra Hus til Hus. Og dette vil dannie en Modgift mod alle de ondskabsfulde, usande Rygter, som bigotte Beloter og lønnede Præster i Skrift og Tale udstynde mod et hjælpeført Folk, som saa faa Udenforstaaende vove at forsvare. Dersor er det os mangedobbelts kjært at kunne meddelle vores Læsere Noget om denne betydningsfulde Tildragelse.

Saavel Mormoner som Underledestroende forenede sig om det ene store Punkt: at gjøre Sammenkomsten til en fuldstændig Succes; der dannedes Komiteer, hver især ansvarlig for sit Departement. Bygninger og offentlige Pladser bleve dekorerede; offentlige Lokaler, saasom Tabernaklet, Tempelpladsen o. s. v., bleve baade udvendigt og indvendigt smyk-

fede paa en Maade, som tilfredsstillede de mest kritiske Forderinger. Arrangementskomiteen for Koncerter og Parademusik havde en vanskelig Opgave, men løste den udmærket. 25 gode Musikkorps vare fordelt i Paraden, i hvilken deltog omtrent 15,000 Veteraner foruden mangfoldige Tusinder af Nærpaarørende og andre Interesserede. Man kan maa- ske bedst gjøre sig et Begreb om Paradens Størrelse, naar man hører, at der medgik omtrent $2\frac{1}{2}$ Time til at passere et bestemt Punkt. Bejref var udmærket og Stemningen festlig.

Det fortjener at nævnes, at paa Tilstuertribunen, der var rejst for højstaaende Personligheder, befandt sig den romersk-katolske Kirkes Overhoved for den vestlige Halvkugle, Kardinal Gibbons, omringet af sin Kirkes store Prælater. For at vise sin Respekt for de gamle Veteraner forandrede Kardinalen sin Rejsesplan, hvilken Opmerksomhed fra hans Side blev højt paaskjønnet af Mange. Det var hans første Besøg i „de Helliges Stad ved Saltsøen“.

For at vise Folgets Patriotisme blev der dannet et levende Flag af omtrent 1200 Børn, klædte i Hvidt, Rødt og Blaat, og som ved passende Bevægelser gav det Hele Udspringende af, at Binden tog i Flaget, medens de sang gamle, velkjendte patriotiske Sange. Et uhyre stort Silkeflag stjænkedes til Veteranerne fra 20,000 Skolebørn i Salt Lake City, for hvilken Gave Kommandør General Nevius takkede dybt rørt.

Ogsaa ved denne Lejlighed fik det nu verdensberømte „Mormon-Tabernakel“, udmærket Anvendelse; thi under dets 80 Høje Loft fandt mellem 11 og 12,000 Mennesker bekvemme Sæder i den svale Skygge, medens et rigt Program af Musik, Taler og Sang udførtes. Saa langt som vor Blads tilstedet, ville vi giengive Brudstykker af de inspirerede Taler, som holdtes: Ex-Kongresmand William H. King, temporær Ord-fører, bød de Forsamlede Velkommen, idet han sagde: Folket i Utah have ved den Maade, paa hvilken de have modtaget Veteranerne, vist, at de i højeste Grad paaskjonne den Ære, der er bleven dem til Del ved i deres Midte at have den mest underfulde Organisation, som Verden nogensinde har set. Vi anse det for en stor Ære at byde et hjerteligt Velkommen til de Tiloversblevne af den store Armé, i hvilken saa Mange hengave deres Liv, „paa det at Andre maatte leve“.

Derefter blev Utahs Guvernør, William Spry, præsenteret for den nægtige Forsamling. Han sagde blandt mange andre smukke Ting Følgende: „Dersom jeg var Soldat og havde kæmpet Side om Side med eder; dersom jeg med eder havde erfaret den nedslaaende Følelse, som Tab bringer, eller den Tilfredsstillelse, som Sejren fremmaner; og dersom jeg med eder havde smagt af den bitre Skaal, I have været nødte til at drikke, da vilde jeg være mere kompetent til at tale til eder. Men jeg føler, at den bedste Nydelse ved Sammenkomster som denne er at mane Minderne om svundne Dage frem i Grindringen.“

Det har været mit Privilegium og min store Glæde i de sidst forløbne Maaneder at deltage i mange Sammenkomster baade i og udenfor Utah, Sammenkomster, hvor mangeartede Interesser af vort borgerlige Samfund have været repræsenterede. Jeg er bleven dybt greben ved at se den Interesse og Aktivitet, som baade Mænd og Kvinder lægge for Dagen i Udøvelsen af de Rettigheder, som ere tilstaaede amerikanske Borgere ved Valgbarhed og Stemmeret. Med stor Interesse har jeg iagttaget Folkets finansielle Stilling, der synes at være permanent sikret; jeg har med stor Tilfredshed overværet Alabningsfestlighederne i vore Lærdomsanstalter, og jeg veed, at denne Republikks Sønner og Østre ere rigt forsynede med Lejlighed til at skaffe sig Lærdom og Dannelse. Jeg har ogsaa haft Lejlighed til at iagttaage den religiøse Integritet hos Folket i dette Land og er kommen til det Resultat, at Folket i de Forenede Stater ere gudfrygtige og oprigtige. Det Villedes af Fred og Overflod, som har mødt mig alle Vegne, har glædet mig storlig, fordi det jo Alt er Vidnesbyrd om Tilstedeværelsen af et godt og kjærligt Forsyn. Hver af disse Sammenkomster har været besjælet af sin egen specielle Aaland og som Følge deraf udøvet sin føregne Indflydelse; men i Aften, som jeg her staar foran eder, fyldes mit Hjerte med en saa inderlig Bevægelse, at jeg vanskelig kan finde Ord til at udtrykke den. Der er kun een Sammenkomst, der bringer lignende Følelser i min Sjæl som denne, og det er en Sammenkomst, som jeg tror kun finder Sted i Utah, nemlig den smukke Skif at festligholde „De Gamles Dag“, en Lejlighed, hvor Ungdommen og Middelalderen vise Alderdommen Gre, og hvor hver Person inden vore Enemærker, som har naaet Stovets Åar, er vor Gjæst. Heller ikke kan Indtrykket af disse Sammenkomster beskrives; Sproget ejer ikke Ord til at give Udtale for Alt det, vi føle ved en saadan Lejlighed. Men mangle vi Sproget, saa maa I se ind i vore Hjerter, om I der kunne øjne Dybden af vor Kjærlighed til eder. Gud velsigne Veteranerne af Republikkens Armé! Til eder og eders Loyalitet staa vi i evindelig Taknemlighedsgjæld. Hvilken Kilde til Tilsredsstillelse og hvilken Glæde i eders høje Alder, naar I overtænke Alt det, der er sket siden „den Gang og nu“: Eders Lands Fremgang og Udvikling; den Union, I hjalp at frelse, har nu naaet at være den mægtigste Nation paa Jorden, agtet og æret af Alle. De Principper, for hvilke I kæmpede, ere sikrede, og „Mindernes mystiske Strenge“, som Pres. Lincoln kaldte det, „naa nu fra hver Kampplads og Patriots Grav til hvert bankende Hjerte og hvert Arnested i det hele Land og styrke Unionens Kor, naar de igjen røres ved Naturens gode Engle“. Og hvilket Mod I have vist! Et Mod, der ikke kændte Frygt, en Resoluthed, der ikke kunde overvindes. Den Tanke gjennemtrænger mit Sind, at I have efterladt eders Østre og Sønner en herlig Arv — et straalende Eksempel paa Patriotisme og Loyalitet.

Vi ere glade ved, at I kom. Som Repræsentanter for de Gamle i vort Land ville I bringe tilbage med eder til Hjem og Venner saadan Indtryk, som ere Resultater af personlige Jagttagelser. Af alle de vestlige Stater og Territorier er maaſke ingen saa ofte og saa meget blevet stillet i et uheldigt offentligt Lys som Utah; ingen anden Stat i Unionen har saa ofte været Gjenstand for grov Misrepræsentation som netop Utah, medens Modfølelser og usandsfærdige Rygter ere blevne udsprede til alle Sider af egennytige Individer, hvis Motiver have været de mest nedrige. Dette har for en Del forårsaget, at dens Befolning ikke er voget, som dens mangfoldige Muligheder kunde forudsætte. Dens ubegrænſede Resourcer have ligget aldeles uberørte af Udviklingen; men de trofaste, haabefulde og usorsagte Faar have arbejdet sig frem og holdt fast ved deres Tro paa Utah, og ved deres egen Styrke og deres eget Arbejde er den nu kommet til at indtage en fremstukt Stilling blandt Unionens Stater, rig paa Muligheder og tilstrækende ved sin Mangfoldighed af Hjælpefilder.

Lad mig henlede eders Opmærksomhed paa vore udstrakte Marker, vore Agre og vore Enge med bølgende Korn og rige Græsgange, vort rige Muld for Grøntsager og Blomster, vore Frugthaver, indeholdende en stor Mangfoldighed af delikate Frugter, der tiltvinge sig den højeste Præmie paa Verdensmarkedet. Læg Mærke til vore fede Kvæghjorde og Millioner af sunde Faar, hvis Uld spiller en betydelig Rolle i Landets Fabriksvirksomhed. Undersøg ogsaa vor Bjergværksdrift og vær overbevist om, at der indenfor Utahs Grænser findes et af Fremtidens rigeste Skatfamre, fyldt med Jordens kostbare Metaller. Lad eder henribe af Storheden af vore sneklædte Bjerge, af vore Dales Skønhed, af Mysterierne ved vor store, døde Sø, af Farven paa vore Skyer! Drif af den styrkende og livgivende Lust, der høres paa vor friske kjølende Bjergbrise. Som Kronen paa Utahs Fulddendelse og som det, der vil brolægge Vejen for kommende Slægter af storhertede, frisindede og intelligente Borgere, kan nævnes Undervisningsvæsenet. Hvis I ingen anden Kjendsgjerning tage med eder, saa indgrav paa eders Hukommelsestable, at i det nys afsluttede Skoleaar har Staten Utah udbetalt for almindelige Skolesag daglig 13,000 Dollars for omtrent 100,000 skolepligtige Børn. Mød, omgaas med og lær at kjende vort Folk i deres Hjem og i deres Forretning, og bedøm dem efter den eneste sande Maalestok: Dygtighed og Paalidelighed; saa skulle vi blive mere end Venner. Utahs Andel i den store Kamp var maaſke lille, men det var, fordi vi kun vare faa i Antal og langt fjernede fra Civilisationen. Men i de Dage af spændt Engstelse, der gif forud for Krigen, medens Regjeringen i Washington nervøst ventede at høre fra hver Stat, kunde Ryheder til og fra Utah kun bringes ned Overland-Postbefordring, indtil endelig den 18. Oktober 1861 the Pacific Telegraph Company fuldendte sin

Vinie til Salt Lake City, og Präf. Brigham Young selv sendte det første Budskab til J. H. Wade i Cleveland, Ohio, der lød saaledes:

„Utah er ikke udtraadt, men er uroffelig for Konstitutionen og Lovene i vort en Gang lykkelige Land“.

Og for at bevise sin Loyalitet lod Utah et Kompagni Kavalleri organisere 3 Dage efter, at Präf. Lincoln havde uttalt Ønske om, at et saadant maatte blive dannet for at beskytte Posten og Telegrafen gjenem Drønen og over Bjergene.

Jeg staar her navnlig for at høde eder, I værdige Tiloversblevne af Republikens Armé, dette Folks varmeste Hilsen. Jeg taler nu i hele Utahs Navn, naar jeg siger: Velkommen, Kammerater — tre Gange Velkommen i vor Midte! Jeg uttaler ogsaa de enstemimige Føllesser hos Salt Lake Citys Indvanere, naar jeg siger, at den sædvanlige Dørslaa er taget bort, og Døren er aabnet paa vid Gab; baade vore Hjem og den hele Stad tilhøre eder, saa længe I opholde eder her.“

Paa denne Velkomst tale af Guvernøren blev der svaret af Næstkommanderende, J. Kent Hamilton: „Meget lidet vidste vi, hvilken Behagelighed og Fryd der var i Bente for os, da vi bestemte os til at komme til Salt Lake City, og jeg ønsker at sige paa alle mine Kammeraters Begne, at vi ikke have taget fejl, da vi valgte denne By til vor 43. nationale Encampment.

„Guvernør Spry! Det Tilbud, De paa Deres Folks Begne har givet os, modtage vi med inderlig Taknemlighed. Vi have med Glæde lyttet til Deres Udtalesser og Oplysninger angaaende Deres Stats mange Hjælpefilder og Mæligheder, og vi ere glade ved at høre om den Loyalitet, Patriotisme og Hengivenhed for Unionen og Landets Konstitution, som, efter hvad De siger, alle Tider har fyldt Utahfolkets Bryst.

Til Salt Lake City's Borgmester vil jeg sige: De har stor Grund til at være stolt over, at Deres stemmeberettigede Medborgere have kældet Dem til at være den øverste Magistrat i en saa herlig og yndig Stad som Salt Lake City, beliggende ved denne underfulde Indlandsø. Dette er en By, af hvilken De kan være stolt. Vi, som ere komne her, ere ikke ældre, end at vi kunne opnaa at se en stor og betydningsfuld Fremtid for baade Staden og Landet. Det er imidlertid ikke i Ord alene, at et saa varmt Velkommen er bleven budt vore Skarer; men den storartede Gjæstsrihed og Venlighed har fyldt hvert Hjerte med Tilfredshed og Fryd. Vi føle, at De har budt os Velkommen som den mest hjertelige og noble Vært; ja, vi føle, at vi her have et Hjem og et meget behageligt Opholdssted.“

Saaledes vexledes der med patriotiske Taler, fulde af Taknemlighed og gudhengiven Paafkjønnelse for overvundne Besværigheder i de Dage, som svandt, og for rige, usattelige Maadegaver i de Dage, hvori vi nu leve.

Denne Bejlighed burde bringe den Forstandige til at overveje og Bagvæsterens Tunge til at tæ; thi de 50—60,000 Fremmede, som besøgte Salt Lake City, ville være kraftige Vidner mod Enhver, der beskylder Utahs Folk for at drives af uedle Motiver og deres Handlinger for at være slette.

Dødsfald.

Kristian Mauritsen, født den 6. November 1828 i Kvirkeby, Sjælland, afgik ved Døden i København den 29. Juni 1909. Afdøde indlemmedes i Kirken ved Daab den 6. Juni 1885, og Evangeliet har altid været ham „en kostelig Perle“. Han har lige indtil de sidste Par Maaneder besøgt Søndagseskolen og Eftermiddagsmøderne og altid haaret et kraftigt Bidnesbyrd om Egtheden af den Tro, han havde annammet. Begravelsen foregik fra Bispebjerg Gravkapel den 5. Juli under Ledelse af Konferencepræs. James Larsen. Det var glædeligt at se, hvordan Trossæller samledes om Oldingens Baare, der var fyldt med dejlige Kranser og Blomster, for at vise ham den sidste Ere. Sangkoret var mødt frem og gav Afskedssfesten Stemning, medens trøstende og opmuntrende Ord udtaltes af Præs. Larsen og Eldste Oluf J. Andersen. Kisten bares til Jordens af Eldster, og efter at Koret havde funget: „Nærmere, Gud til dig“ og den blomstersmykkede Baare var sæket i Jordens, blev Graven indviet af Eldste John G. Hansen.

Missionærernes Rapport for Juli 1909.

Konferencepræsident	Konference	Antal Missionærer	Gjæster omstøtte	Beger omstøtte	Fremmede Øjem befugte	Evangeliske Gamtaler	Moder afholdte	Døpte	Ødninerede	Bort velfigende
Isaac A. Jensen	Aalborg	21	11351	435	4464	953	59	3		2
John C. Christoffersen	Aarhus	21	4813	202	2860	632	80	4		2
James J. Larsen	København	23	13192	451	10888	626	68	6		1
Enoch C. Christoffersen	Bergen	16	11004	353	5890	490	59	1	1	
John H. Berg	Kristiania	28	9714	251	4454	796	141	3		
Søren Andersen	Trondhjem	16	3174	130	1203	154	35	2	1	
Totalsum for Missionen		125	53248	1822	29759	3651	442	19	2	5

Indholds:

To af samme Slags.	257	Missionsenheder.....	265
En mindeværdig og betydningsfuld Rejse	260	En storartet Reklame for Salt Lake City og Mormonfolket ...	267
Tankeprov	263	Dødsfald	272
Redaktionelt: Enok C. Christoffersen.....	264	Missionærernes Rapport.....	272

Udgivet og forlagt af Andrew Jensen, Korsgade 11, København V.

Trust hos F. C. Bording (B. Petersen).